

Arrest

nr. 182 931 van 24 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 8 juni 2016, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 14 juni 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2016 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DUCHATEAU, die *loco* advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij vonnis van 3 november 2010 van de correctionele rechtbank te Antwerpen wordt de verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal.

1.2. Bij vonnis van 30 juni 2014 van de correctionele rechtbank te Antwerpen wordt de verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden wegens diefstal en bendevoering.

1.3. Op 27 april 2015 geeft de Commissie van Advies voor Vreemdelingen een ongunstig advies met betrekking tot de vraag van de Algemene Directie Vreemdelingenzaken over het voorstel tot uitzetting van de verzoeker overeenkomstig artikel 20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.4. Op 19 november 2015 wordt een koninklijk besluit tot uitzetting uitgevaardigd. Bij arrest nr. 166 316 van 22 april 2016 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dit besluit.

1.5. Op 7 maart 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.6. Op 8 juni 2016 wordt een koninklijk besluit tot uitzetting uitgevaardigd. Dit is het bestreden besluit dat aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 14 juni 2016 en dat als volgt wordt gemotiveerd:

"(...)

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 21;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Ecuador;

Overwegende dat betrokkene op 8 januari 2003 een verzoek tot toelating van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980, op basis van gezinsvereniging met zijn vader; dat hij op 8 januari 2004 in het bezit werd gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister van onbeperkte duur;

Overwegende dat betrokkene op 29 september 2004 een aanvraag tot vestiging indiende;

Overwegende dat hij op 3 maart 2005 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij zich op 18 september 2010 schuldig heeft gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren (2 feiten), feit waarvoor hij op 3 november 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 18 maart 2013 en 7 juni 2013 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan een vergunningsplichtig vuurwapen te hebben verkocht of overgedragen; aan heling (5 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen, feiten waarvoor hij op 30 juni 2014 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 27 april 2015 stelt dat "betrokkene op veertienjarige leeftijd naar België kwam en hier een opleiding elektromechanica heeft gevolgd; dat sinds zijn voorwaardelijke invrijheidstelling hij nog een nieuwe opleiding volgt en ernstig naar een job solliciteert; dat hij inmiddels in vrijheid is gesteld en familie heeft in België; dat zijn vader, stiefmoeder, een stiefzus en een stiefbroer hem regelmatig hebben bezocht in de gevangenis";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is;

Overwegende dat zijn vader, stiefmoeder, stiefzus en stiefbroer gevestigd zijn en op bezoek kwamen in de gevangenis;

Overwegende dat zijn moeder in Ecuador woont; dat een deel van het familieleven in Ecuador kan worden verdergezet;

Overwegende dat betrokkene sinds zijn invrijheidstelling op 4 februari 2015 samenwoont met H. P. J. E. (...), van Belgische nationaliteit sinds 17 mei 2005; dat ze dus op de hoogte was van zijn

criminele daden en van de mogelijke gevolgen hiervan op zijn verblijf en op hun toekomstige gezinssituatie;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens; dat het evenwel een noodzakelijke maatregel betreft ter bescherming van de orde en ter voorkoming van strafrechtelijke inbreuken;

Overwegende dat betrokkene de helft van zijn bestaan in Ecuador doorbracht;

Overwegende dat betrokkene daadwerkelijk 14 jaar geleden op 14-jarige leeftijd in België is aangekomen; dat mag gesteld worden dat betrokkene tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied heeft gesmeed;

Overwegende dat de sociale en culturele banden met zijn land van herkomst echter niet kunnen worden beschouwd als verbroken door deze periode; dat er andere banden zijn dan zijn nationaliteit met Ecuador, waarvan hij de taal spreekt en waar hij de helft van zijn leven doorbracht;

Overwegende dat er nog steeds familie is;

Overwegende dat zijn opleiding elektromechanica hem zeker zal helpen om een baan te vinden in het buitenland;

Overwegende dat deze feiten in geen geval toevallig zijn maar dat ze wijzen op een gedrag dat een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij; dat de Belgische maatschappij bijgevolg het recht en de plicht heeft de orde te vrijwaren en strafrechtelijke inbreuken te voorkomen;

Overwegende dat een sociale nood gebiedend is gezien het risico tot herhaling in het kader van dit type inbreuk, zijnde het verkopen van wapens ten einde snel en gemakkelijk aan geld te geraken, niet uitgesloten is;

Overwegende, bijgevolg, dat het niet opportuun is het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te volgen;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat de uitzetting van betrokkene hiertoe dus een gepaste maatregel vormt;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde; Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- V. U. C. L. (...), wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*Artikel 2.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 20 van de Vreemdelingenwet en van het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker heeft in haar eerste verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing tegen het koninklijk besluit dd. 19.11.2015 reeds een schending van artikel 20 vreemdelingenwet en van het motiveringsbeginsel aangevoerd gezien bij het koninklijk besluit geen rekening werd gehouden met de omstandigheden, met name de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gevolgen voor verzoeker en zijn familieleden evenals het bestaan of ontbreken van banden met zijn herkomstland. Alsook de redenen waarom het advies van de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen niet werd gevolgd, konden niet in het koninklijk besluit vastgesteld worden.

De uitzetting van een in het Rijk gevestigde vreemdeling is slechts mogelijk in geval van het ernstig schaden van de openbare orde of de veiligheid van het land.

Bij het nemen van zulks besluit mag dit enkel gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en moet er rekening gehouden worden met de duur van het verblijf in het Rijk van de betrokkene, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

Wat zijn familiale en persoonlijke belangen zijn in concreto en of deze belangen in concreto zijn beoordeeld in functie van de bedreiging voor de openbare orde wordt op geen enkele wijze aangetoond of gemotiveerd.

Zeker gezien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie voorbijgaat aan het advies dat inzake werd gegeven door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen is een duidelijke motivering – en geen standaardformulering – vereist.

Daarenboven vraagt artikel 20 van de wet van 15.12.1980 expliciet dat niet enkel het persoonlijk gedrag van de betrokkene wordt onderzocht maar dat tevens rekening wordt gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen op zijn familie in het Rijk enz.

Conform het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22.04.2016 (nr. 166.316) werd deze stelling gevolgd en geoordeeld:

“2.6. De Raad stelt vast dat de overwegingen van het koninklijk besluit een verwijzing bevatten naar de gepleegde strafrechtelijke feiten en de daaruit voortvloeiende veroordelingen, waaruit wordt afgeleid dat uit deze feiten blijkt dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad. Vervolgens wordt in het koninklijk besluit een deel van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen geciteerd en blijkt uit het koninklijk besluit dat het niet opportuun is dit te volgen overwegende dat de vader, stiefmoeder, stiefbroer en stiefzus gevestigd zijn en op bezoek kwamen in de gevangenis, dat zijn moeder in Ecuador woont en een deel van het familieleven in Ecuador verdergezet kan worden, dat de verzoekende partij sinds haar invrijheidsstelling samenwoont met haar partner, doch dat zij dus op de hoogte was van haar criminele daden en de mogelijke gevolgen hiervan op haar verblijf en toekomstige gezinssituatie, dat de verwijdering een inmenging vormt in het gezins- en privéleven doch dat het een noodzakelijke maatregel is ter bescherming van de orde en ter voorkoming van strafrechtelijke inbreuken, dat de opleiding elektromechanica haar zal helpen om een baan te vinden in Ecuador, dat zij andere banden heeft dan haar nationaliteit met het herkomstland waarvan zij de taal spreekt, dat de strafbare feiten geen toeval zijn maar wijzen op een gedrag dat een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij en dat een sociale nood gebiedend is gezien het risico tot herhaling in het kader van dit type inbreuk, zijnde het verkopen van wapen s ten einde snel en gemakkelijk aan geld te geraken, niet uitgesloten is.

De Raad stelt vast dat uit de overwegingen van het koninklijk besluit niet blijkt waarom het langdurig verblijf vanaf de leeftijd van veertien jaar in België niet opweegt tegen het feit dat verzoekende partij de openbare orde ernstig heeft geschaad, en dit ondanks haar huidige re-integratie-inspanningen, waarnaar in het advies uitdrukkelijk wordt verwezen, en dit in weerwil van artikel 20 van de vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat bij het nemen van een koninklijk besluit onder andere rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk.”

Verzoeker stelt vast dat de motivering van het koninklijk besluit amper is uitgebreid en nog steeds geen duidelijke motivering inhoudt dat het langdurig verblijf van verzoeker vanaf de veertienjarige leeftijd in België niet zou opwegen tegen het feit dat verzoeker de openbare orde ernstig heeft geschaad, noch dat zijn ernstige re-integratie-inspanningen in rekening worden gebracht.

Het enige dat wordt bijgebracht als motivering in het nieuwe koninklijke besluit van 8.06.2016 is dat verzoeker de helft van zijn bestaan in Ecuador doorbracht en aldaar sociale banden zou gesmeed hebben en deze niet als verbroken kunnen worden beschouwd.

De afweging die dient te worden gemaakt zoals het in artikel 20 vreemdelingenwet is gestipuleerd, alsook de redenen voor de afwijking van het niet-bindende advies van de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen kunnen niet in het koninklijk besluit worden gelezen.

Op heden blijkt nog steeds niet waarom het langdurig verblijf vanaf de leeftijd van veertien jaar in België en het effectieve gezinsleven van verzoeker in België niet opwegen tegen het feit dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad, ondanks haar re-integratie-inspanningen.

In dat opzicht faalt het koninklijk besluit opnieuw in haar motivering.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 20 van de Vreemdelingenwet ;*
- het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing zou voorbijgegaan zijn aan het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing geen duidelijke motivering bevat waarom het langdurig verblijf niet opweegt tegen de schending van de openbare orde.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”. Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het tweede onderdeel van het eerste middel van de verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van de verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“(…)”

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar specifieke situatie heeft besloten tot de afgifte van een KB tot uitzetting.

Artikel 20 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Verweerder laat gelden dat uit de motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de verzoekende partij een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat haar aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek benadrukt verweerder dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst zomaar voorbij gegaan is aan het advies van de Commissie voor Advies.

Integendeel wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen op het verleende advies, waarna echter op gedegen wijze wordt toegelicht om welke reden het in casu niet aangewezen is het advies te volgen:

Overwegende dat deze feiten in geen geval toevallig zijn maar dat ze wijzen op een gedrag dat een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij; dat de Belgische maatschappij bijgevolg het recht en de plicht heeft de orde te vrijwaren en strafrechtelijke inbreuken te voorkomen;

Overwegende dat een sociale nood gebiedend is gezien het risico tot herhaling in het kader van dit type inbreuk, zijnde het verkopen van wapens ten einde snel en gemakkelijk aan geld te geraken, niet uitgesloten is;

Overwegende, bijgevolg, dat het niet opportuun is het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te volgen;

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen werd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk op gedegen wijze rekening gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij, met inbegrip van haar relatie, haar familieleven en de duur van het verblijf in het Rijk.

Verzoekende partij kan bijgevolg niet gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt ontegensprekelijk de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering (quod non), dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zou blijken om welke reden het langdurig verblijf in het Rijk en het effectieve gezinsleven volgens de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet opwegen tegen het feit dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad.

Allerminst heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich bij het nemen van de bestreden beslissing beperkt tot het verwijzen naar de opgelopen veroordelingen, doch integendeel is -in overeenstemming met artikel 20 van de Vreemdelingenwet- op omstandige wijze toegelicht om welke reden uit het persoonlijke gedrag van de verzoekende partij een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde voortvloeit.

De verweerder merkt op dat de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een KB tot uitzetting aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 20 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“(...)

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

(...)

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

(...)”

Te dezen laat de verzoeker gelden dat uit het bestreden besluit niet kan worden afgeleid wat zijn familiale en persoonlijke belangen *in concreto* zijn en of deze *in concreto* beoordeeld werden in functie van de bedreiging van de openbare orde, te meer nu het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen niet wordt gevolgd. Uit de motieven van het bestreden besluit kan evenwel worden afgeleid dat de familiale en persoonlijke belangen van de verzoeker bestaan in zijn banden met zijn partner, met wie hij samenwoont, en met zijn vader, stiefmoeder, stiefzus en stiefbroer die in België gevestigd zijn en in de gevangenis op bezoek kwamen en in het gegeven dat hij hier een opleiding elektromechanica heeft gevolgd. Deze belangen worden wel degelijk *in concreto* afgewogen in functie van de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde, waarbij gewezen wordt op het feit dat zijn moeder in Ecuador woont, dat zijn partner “*op de hoogte was van zijn criminele daden en van de mogelijke gevolgen hiervan op zijn verblijf en op hun toekomstige gezinssituatie*”, dat zijn opleiding elektromechanica hem zeker zal helpen om een baan te vinden in het buitenland en op het risico op herhaling van het verkopen van wapens, waarbij wordt geconcludeerd dat “*de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde*”.

Voorts werpt de verzoeker op dat, ondanks het vernietigingsarrest nr. 166 316 van 22 april 2016 van de Raad, in het bestreden besluit nog steeds niet duidelijk gemotiveerd wordt waarom zijn langdurig verblijf vanaf zijn veertien jaar niet zou opwegen tegen het feit dat hij de openbare orde ernstig heeft geschaad en dat zijn re-integratie-inspanningen nog steeds niet in rekening werden gebracht. Hij stelt dat ten opzichte van het vorige besluit in het bestreden besluit enkel werd toegevoegd dat hij de helft van zijn bestaan in Ecuador heeft doorgebracht en dat hij er sociale banden zou hebben gesmeed die niet als verbroken kunnen worden beschouwd, en leidt hieruit af dat de afweging, zoals voorzien in artikel 20 van de Vreemdelingenwet, niet werd gemaakt en dat evenmin werd geduid waarom het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen niet wordt gevolgd. Hij maakt evenwel niet duidelijk waarom de in het bestreden besluit ten opzichte van het door de Raad vernietigde eerder genomen besluit toegevoegde motieven, met name dat hij “*de helft van zijn bestaan in Ecuador doorbracht*”, dat “*de sociale en culturele banden met zijn land van herkomst echter niet kunnen worden beschouwd als verbroken door deze periode*”, dat “*er andere banden zijn dan zijn nationaliteit met Ecuador, waarvan hij de taal spreekt en waar hij de helft van zijn leven doorbracht*” en dat “*er nog steeds familie is*”, niet zouden volstaan om te kunnen begrijpen waarom zijn langdurig verblijf in België niet opweegt tegen het feit dat hij de openbare orde ernstig heeft geschaad. Uit deze motieven blijkt dat de lange duur van zijn verblijf wel degelijk in overweging is genomen, doch dat dit niet opweegt tegen de ernstige aanslag die hij heeft gepleegd op de openbare orde. Tevens wordt in het bestreden besluit uiteengezet waarom

wordt afgeweken van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, met name omdat de *“feiten in geen geval toevallig zijn maar dat ze wijzen op een gedrag dat een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij”*, dat *“de Belgische maatschappij bijgevolg het recht en de plicht heeft de orde te vrijwaren en strafrechtelijke inbreuken te voorkomen”*, en dat *“een sociale nood gebiedend is gezien het risico tot herhaling in het kader van dit type inbreuk, zijnde het verkopen van wapens ten einde snel en gemakkelijk aan geld te geraken, niet uitgesloten is”*. Door louter te stellen dat de motivering van het bestreden besluit *“amper is uitgebreid”* ten opzichte van het eerder genomen uitzettingsbesluit, zonder *in concreto* te duiden waarom uit de erin opgenomen toevoegingen niet zou blijken dat *in casu* wel rekening wordt gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat het bestreden besluit met schending van artikel 20 van de Vreemdelingenwet werd genomen.

Een schending van artikel 20 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat het bestreden besluit op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 20 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker stelt vast dat het koninklijk besluit de uitzetting grondt op het feit dat verzoeker nog banden zou hebben met zijn land van herkomst.

Er zou nog steeds familie van verzoeker in Ecuador zijn, meer bepaald zijn moeder U. G. E. J. (...)

Echter, zijn moeder woont niet in Ecuador maar wel in Spanje. Zij heeft er recent een tijdelijke verblijfstoelating voor lang verblijf verkregen van de Regeringsafvaardiging van Madrid dd. 23.06.2016 in afwachting van een permanente verblijfsvergunning aldaar. (Stuk 9)

Buiten de moeder van verzoeker heeft verzoeker geen familie in Ecuador.

De staatssecretaris heeft dan ook geen zorgvuldige beslissing genomen door geen rekening te houden met de huidige omstandigheden van verzoeker, meer bepaald de huidige banden met zijn land van herkomst – die onbestaande zijn -.

Er is dan ook geen afdoende afweging gemaakt bij de inbreuk op het gezins- en privéleven van verzoeker door het koninklijk besluit tot uitzetting tussen zijn verblijf in België vanaf zijn veertien jaar en de banden die hij heeft met zijn land van herkomst. Zulke beslissing is kennelijk onredelijk.

Daarenboven stelt het koninklijk besluit dat mag gesteld worden dat verzoeker tijdens de periode tot zijn veertien jaar sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied.

De vraag is in hoeverre men tot op veertienjarige leeftijd banden kan hebben opgebouwd met zijn land van herkomst. Verzoeker heeft meer dan veertien jaar sinds jonge leeftijd een leven opgebouwd in België samen met zijn familie die op Belgisch grondgebied wonen. Het moge duidelijk zijn dat men vanaf de leeftijd van veertien jaar pas echt banden – sociaal en cultureel – begint op te bouwen.

Verzoeker heeft dan ook buiten zijn nationaliteit en het feit dat hij de taal spreekt geen banden met Ecuador.

De beslissing van de staatssecretaris voor asiel en migratie is dan ook niet zorgvuldig, noch redelijk genomen door geen rekening te houden met de huidige situatie van de moeder van verzoeker die niet

meer in Ecuador woonachtig is. Er werd dan ook geen afdoende afweging gemaakt voor een inmenging in het gezins-en privéleven van verzoeker.

Er kan nogmaals benadrukt worden dat hoewel de strafrechtelijke feiten een inbreuk vormen op de openbare orde, wel duidelijk gemaakt dient te worden dat deze feiten jeugdzondes betreffen waarmee verzoeker zich absoluut niet meer mee wenst te vereenzelvigen. De feiten vonden hun basis met de omgang van verzoeker met verkeerde mensen, waarbij hij bij de feiten van 2013 geen actieve rol speelde en waarbij verzoeker zonder te weten op welke manier de misdrijven gepleegd werden, hielp bij het helen van deze goederen. Gezien de zwaarte van de onderliggende misdrijven is het niet abnormaal dat ook verzoeker, hoewel zijn minieme rol in het verhaal, een zware straf verkreeg voor deze feiten. Straffen die hij trouwens zonder enige problemen reeds volledig heeft ondergaan.

Zoals hierboven meegedeeld kwam verzoeker op veertienjarige leeftijd aan in België om zijn vader te vervoegen. Verzoeker is intussen al 14 jaar in België. Het contact met zijn familie is zeer groot en belangrijk voor verzoeker, bewijst ook het gegeven dat zijn vader V. D. G. C. (...), stiefmoeder R. M. S. E. (...), stiefzus V. R. J. (...) en stiefbroer R. M. D. R. (...) hem regelmatig bezochten in de gevangenis. Doch ook de volledige familie van vaderskant is in België en ook hiermee heeft verzoeker zeer regelmatig contact.

Verzoeker volgde bij zijn aankomst in België een opleiding automechanica in het secundair onderwijs en sinds zijn voorwaardelijke invrijheidstelling is verzoeker ook een nieuwe opleiding beginnen volgen als Productieoperator van 19.01.2015 t.e.m. 13.05.2015. (Stuk 2 en 3)

Sinds juni 2015 is verzoeker ook effectief tewerkgesteld als operator bij F. I. (...). (Stuk 4, 5 en 6)

Verzoeker heeft nog steeds een vaste relatie met H. P. J. E. (...). Hij woont samen met zijn vriendin te (...). (Stuk 7)

Verzoeker heeft dan ook al zijn belangen hier in België en heeft gedurende 14 jaar een leven opgebouwd in België.

Het moge duidelijk zijn dat zijn jeugdzonden verleden tijd zijn en dat verzoeker zijn leven over een andere boeg heeft gegooid. Hij heeft zich met zijn beroepsopleiding kunnen bijschaven, meer expertise kunnen opdoen en zich kunnen specialiseren als productieoperator waar een grote markt voor is. Hiervan getuige zijn vlotte aanneming bij F. I. (...) vlak na de afronding van zijn opleiding en het behalen van het getuigschrift.

De Commissie van Advies voor Vreemdelingen heeft in verzoeker duidelijk gezien dat deze zijn fouten heeft ondergaan en zijn leven volledig heeft opgepakt. Zij zagen middels het gesprek met verzoeker voor het nemen van hun advies dat verzoeker er alles aan deed om zich te herpakken en dat de ingesteldheid van verzoeker vol met goede bedoelingen zit.

Ook Belgische onderdanen maken fouten en dienen de gevolgen daarvan te ondergaan. Zij krijgen de kans zich opnieuw te integreren in de maatschappij. Verzoeker heeft eveneens de gevolgen van zijn daden ondergaan doch wordt op dit ogenblik bijkomend gestraft door het uit te zetten uit een land waar hij al 14 jaar verblijft en waarbij hij een gezinsleven en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft opgebouwd. Daarenboven werd besloten dat verzoeker het land gedurende 10 jaar niet meer mag binnenkomen.

De beslissing tot uitzetting met verbod van 10 jaar is dan ook absoluut onredelijk en niet evenredig met de door verzoeker begane feiten. Verzoeker kan zich hierin absoluut niet vinden, zeker gezien het advies van de Commissie naast zich neer wordt gelegd met een standaardformulering waarbij verzoeker niet kan opmaken of zijn familiale en persoonlijke belangen, alsook de omstandigheden omschreven in artikel 20 wet 15.12.1980 mee in rekening werden gebracht.

Verzoeker vraagt dan ook de vernietiging van het koninklijk besluit tot uitzetting met verbod gedurende 10 jaar het Rijk binnen te komen.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

*“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- artikel 8 EVRM ;*

- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing verkeerdelijk zou overwegen dat de verzoekende partij nog familieleden heeft in het land van herkomst. De verzoekende partij voert aan dat haar moeder sedert 23.06.2016 een tijdelijke verblijfstoelating in Spanje heeft gekregen, terwijl zij verder geen banden met Ecuador meer zou hebben.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

Verweerder benadrukt dat het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM niet uitsluit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 20 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een KB tot uitzetting te betekenen aan een vreemdeling die zich gedurende haar verblijf in het Rijk schuldig heeft gemaakt aan ernstige strafrechtelijke inbreuken, zoals de verzoekende partij in casu.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Terwijl bovendien werd vastgesteld dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde impliceert, doordat zij zich schuldig heeft gemaakt aan verscheidene zwaarwichtige strafrechtelijke vergrijpen. Dienaangaande kan verwezen worden naar de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat de verzoekende partij op heterdaad betrappt werd en schuldig werd bevonden aan meerdere ernstige misdrijven.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk als volgt overwogen:

“Overwegende dat een sociale nood gebiedend is gezien het risico tot herhaling in het kader van dit type inbreuk, zijnde het verkopen van wapens ten einde snel en gemakkelijk aan geld te geraken, niet uitgesloten is;

(...)

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat de uitzetting van betrokkene hiertoe dus een gepaste maatregel vormt;”

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet in proportie staat tot haar gezinsleven. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekende partij erdoor ondergaat.

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging in haar gezinsleven zou vormen.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat haar moeder niet in Ecuador, doch wel in Spanje verblijft, merkt verweerder op dat de door de verzoekende partij voorgelegde tijdelijke verblijfstoelating dateert van 23.06.2016, zijnde na het nemen van de bestreden beslissing. Terwijl anderzijds uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat de verzoekende partij op 08.06.2016 reeds in Spanje woonde.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het tweede middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Zelfs indien de verzoekende partij kan aantonen dat zij geen familie meer heeft in het land van herkomst, dient te worden benadrukt dat niet wordt aangetoond dat het privéleven niet verder zou kunnen worden beleefd in het land van herkomst.

Verweerder merkt in dit kader op dat de relatie met de ouders, dan wel stiefmoeder en stiefbroers- en zussen hoe dan ook geen beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM uitmaken.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen, dan wel tussen meerderjarige verwanten onderling gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

De verzoekende partij maakt geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bovendien bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat er geen onrechtmatige inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij blijkt.

Verweerder benadrukt dat uit de motieven van de bestreden beslissing ontegensprekelijk blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de privébelangen van de verzoekende partij heeft afgewogen tegen de bescherming van de openbare orde, waarna niet kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat het algemene belang voorrang dient te krijgen.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

De verzoekende partij beperkt zich tot een verwijzing naar haar relatie met H. P. J. E. (...), doch zij blijft volkomen in gebreke om aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen vergezellen naar het land van herkomst.

Terwijl door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging hoe dan ook terecht werd opgemerkt dat de partner van de verzoekende partij op de hoogte was van de criminele daden en aldus tevens wist of behoorde te weten dat het gedrag van de verzoekende partij gevolgen kon hebben op diens verblijfsrechtelijke situatie.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij laat voorhouden dat de bestreden beslissing niet zou gebaseerd zijn op haar persoonlijk gedrag, benadrukt verweerder dat door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze werd vastgesteld dat de door de verzoekende partij gepleegde feiten niet toevallig zijn, doch integendeel wijzen op een gedrag dat een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het loutere feit dat de verzoekende partij beweert dat de strafrechtelijke inbreuken slechts jeugdzonden betroffen, kan uiteraard geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verweerder merkt in dit kader overigens op dat de meest recente feiten dateren van minder dan drie jaar geleden, op een ogenblik dat de verzoekende partij reeds 24 à 25 jaar oud was. De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat in dergelijke omstandigheden slechts sprake zou geweest zijn van loutere jeugdzondes. Terwijl hoe dan ook de ernst van de gepleegde strafrechtelijke inbreuken en het herhaalde karakter ervan niet zonder meer kan geringschat worden.

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen niet aangenomen worden.

De verweerder merkt op dat de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een KB tot uitzetting aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door het bestreden besluit. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop het bestreden besluit is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

2.2.3.1.1. Voor zover de verzoeker wijst op zijn gezinsleven met zijn vader, stiefmoeder, stiefzus en stiefbroer, dewelke hem regelmatig hebben bezocht in de gevangenis, en laat gelden dat de volledige

familie langs zijn vaderskant in België is en dat hij ook met hen regelmatig contact heeft, wordt er op gewezen dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94) en dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Te dezen toont de verzoeker geen bijkomende banden van afhankelijkheid met zijn vader, stiefmoeder, stiefzus en stiefbroer aan. Zulks kan niet worden afgeleid uit het loutere gegeven dat zij hem bezocht hebben in de gevangenis.

Bijgevolg toont de verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn vader, zijn stiefmoeder, zijn stiefzus en zijn stiefbroer aan.

2.2.3.1.2. Het gezinsleven met zijn partner H.P.J.E. wordt door de verwerende partij niet betwist. Evenmin wordt het privéleven, zoals naar voren gebracht door de verzoeker, door de verwerende partij betwist.

Te dezen wordt in het bestreden besluit erkend – en de partijen betwisten niet – dat het bestreden besluit een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van de verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM. In dat geval dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Er wordt *in casu* niet betwist dat de inmenging is voorzien door de wet, meer bepaald door artikel 20 van de Vreemdelingenwet, en dat de inmenging is ingegeven door de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten, wat een door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM erkend legitiem doel is voor een inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoeker.

Tenslotte dient te worden nagegaan of de verwerende partij in redelijkheid een belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van de verzoeker – met name op het vlak van zijn familie- en gezinsleven – en in dit licht een afdoende onderzoek heeft gevoerd. Daarbij kan er vooreerst op worden gewezen dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen uit verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, het recht om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Te dezen voert de verzoeker aan dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd omdat de huidige banden met zijn land van herkomst onbestaand zijn en dat zijn moeder niet in Ecuador woont, maar in Spanje. Hij laat hierbij gelden dat zijn moeder recent, bij beslissing van 23 juni 2016, een tijdelijke verblijfstoelating voor lang verblijf heeft verkregen in Spanje. Vooreerst wordt erop gewezen dat de Raad zich bij de beoordeling dient te plaatsen op het tijdstip waarop het bestreden besluit is genomen en dat de door de verzoeker verstrekte informatie met betrekking tot het verblijfsrecht van zijn moeder in Spanje dateert van na het nemen van het bestreden besluit, zodat het de verwerende partij niet kan worden verweten met deze informatie geen rekening te hebben gehouden met het nemen van het bestreden besluit. Voorts wordt erop gewezen dat in het bestreden besluit wordt overwogen *“dat er andere banden zijn dan zijn nationaliteit met Ecuador, waarvan hij de taal spreekt en waar hij de helft van zijn leven doorbracht”* en dat *“de sociale en culturele banden met zijn land van herkomst (...) niet kunnen worden beschouwd als verbroken”*. Door te stellen dat *“men vanaf de leeftijd van veertien jaar pas echt banden – sociaal en cultureel – begint op te bouwen”*, beperkt de verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Met een dergelijke summier uitzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de verwerende partij van de banden die hij heeft met zijn land van herkomst, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat het bestreden besluit is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

Daarnaast laat de verzoeker gelden dat zijn strafrechtelijke inbreuken jeugdzondes betreffen, te wijten aan een omgang met verkeerde mensen en waarbij hij geen actieve rol speelde en waarbij hij zonder te weten op welke manier de misdrijven gepleegd werden, hielp bij het helen van goederen. Hij beperkt zich hiermee evenwel tot het minimaliseren en vergoelijken van de feiten waarvoor hij veroordeeld is, doch hij maakt hiermee niet aannemelijk dat in het bestreden besluit op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt gesteld dat hij door de rechtbank schuldig werd bevonden aan *“diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren”* en tevens aan *“als dader of mededader, aan een vergunningsplichtig vuurwapen te hebben verkocht of overgedragen; aan heling (5 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen”*, noch dat hieruit in het bestreden besluit op kennelijk onredelijke wijze wordt afgeleid dat *“hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde”*.

Voor zover de verzoeker nog wijst op zijn opleiding elektromechanica en het feit dat hij sinds juni 2015 effectief tewerkgesteld is, beperkt hij zich tot een loutere herhaling van wat in het ongunstig advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen van 27 april 2015 wordt gesteld, zonder evenwel de concrete motieven van het bestreden besluit hieromtrent, met name *“dat zijn opleiding elektromechanica hem zeker zal helpen om een baan te vinden in het buitenland”*, te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Ook wat betreft zijn vaste relatie met zijn partner, met wie hij samenwoont, laat de verzoeker na de concrete motieven van het bestreden besluit, met name dat zij *“op de hoogte was van zijn criminele daden en van de mogelijke gevolgen hiervan op zijn verblijf en op hun toekomstige gezinssituatie”*, te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Uit het voorgaande blijkt dat in het bestreden besluit rekening werd gehouden met het gezins- en privéleven van de verzoeker, doch dat deze elementen werden afgewogen tegen de omstandigheid dat de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad en dat *“een sociale nood gebiedend is gezien het risico tot herhaling in het kader van dit type inbreuk, zijnde het verkopen van wapens ten einde snel en gemakkelijk aan geld te geraken, niet uitgesloten is”*.

Aldus heeft de verwerende partij nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van het geval van de verzoeker onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Door louter zijn eigen persoonlijke belangen te benadrukken, zonder evenwel concreet in te gaan op de (zwaarwichtigheid van

de) elementen die hebben geleid tot het nemen van het bestreden besluit of door deze slechts te minimaliseren of te vergoelijken, toont de verzoeker niet aan dat er een wanverhouding bestaat tussen zijn persoonlijke belangen en de legitieme doelstelling die door het bestreden besluit wordt nagestreefd.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde door te oordelen *“dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde”*.

2.2.3.1.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.2.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In het bestreden besluit worden de motieven opgesomd op grond waarvan de verwerende partij tot de uitzetting van de verzoeker heeft besloten. De verwerende partij heeft enkel gebruik gemaakt van de haar bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden besluit het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.2.3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden besluit een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 20 van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.2.3.5. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker voert ook de schending van het redelijkheidsbeginsel aan hetgeen inhoudt dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet mag beschamen of niet zomaar op een beslissing kan terugkomen.

Op 8 januari 2003 heeft verzoeker een verzoek tot toelating van verblijf ingediend in het kader van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980, op basis van gezinshereniging met zijn vader. Op 8 januari 2004 werd verzoeker in het bezit gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister van onbepaalde duur.

Op 29 september 2004 diende verzoeker een aanvraag tot vestiging in. Op 3 maart 2005 werd verzoeker gemachtigd zich in het Rijk te vestigen.

Verzoeker heeft dus 14 jaar legaal in het Rijk doorgebracht en mocht erop vertrouwen dat zijn vestigingsrecht niet zomaar afgenomen kon worden.

Door een koninklijk besluit tot uitzetting uit te vaardigen tegen verzoeker terwijl verzoeker reeds lange tijd legaal op het grondgebied verblijft, alsook door het ontbreken van contra-indicaties of bij gebreke aan afweging van een schending van de openbare orde tegen zijn recht op privé- en gezinsleven, schendt het bestuur het rechtszekerheidsbeginsel.”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel, doordat zij meent er op te mogen vertrouwen dat haar verblijfsrecht haar niet zomaar zou afgenomen worden.

De kritiek van de verzoekende partij is niet ernstig.

Verweerder benadrukt dat door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel in overeenstemming met artikel 20 van de Vreemdelingenwet werd besloten tot een KB tot uitzetting, om de reden dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde.

Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat het haar vrij moet kunnen staan om ernstige misdrijven te plegen in België, zonder hiervoor op verblijfsrechtelijk vlak gevolgen te dragen, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de zeer gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat tot een KB tot uitzetting werd besloten omdat de verzoekende partij een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, die zondanig ernstig is dat de familiale en persoonlijke belangen van de verzoekende partij in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Verweerder verwijst voorts naar de uiteenzetting in repliek op de eerste twee middelen van de verzoekende partij, dewelke alhier als hernomen kan beschouwd worden.

De verweerder merkt op dat de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een KB tot uitzetting aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij veertien jaar legaal in het Rijk heeft doorgebracht en erop mocht vertrouwen dat zijn vestigingsrecht hem niet zomaar afgenomen kon worden. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat het bestreden besluit zijn grondslag vindt in artikel 20 van de Vreemdelingenwet, dat de Koning toelaat om een in het Rijk gevestigde vreemdeling uit te zetten *“wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad”* en dat bepaalt dat de Koning daarbij rekening dient te houden *“met de duur van het verblijf in het Rijk”*. Te dezen is uit de bespreking van de voorgaande middelen reeds gebleken dat de verzoeker *“door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad”* en dat hierbij rekening werd gehouden met het feit dat hij *“daadwerkelijk 14 jaar geleden op 14-jarige leeftijd in België is aangekomen”* en ervan kan worden uitgegaan dat hij *“tijdens deze periode*

sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied", doch dat niet op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat "de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde". In het bestreden besluit worden aldus de motieven opgesomd op grond waarvan de verwerende partij tot de uitzetting van de verzoeker heeft besloten. De verwerende partij heeft enkel gebruik gemaakt van de haar bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden besluit het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN